

Datum van
inontvangstneming

:

20/05/2016

Zaak C-201/16**Verzoek om een prejudiciële beslissing****Datum van indiening:**

12 april 2016

Verwijzende rechter:

Verwaltungsgerichtshof (Oostenrijk)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

31 maart 2016

Verzoeker in „Revision“:

Majid (alias Madzhdi) Shiri

Betrokken instantie:

Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl

Het Verwaltungsgerichtshof [bestuursrechter in hoger beroep] heeft [OMISSIS] in de „Revision“ die door Majid alias Madzhdi SHIRI in Salzburg [OMISSIS] is ingesteld tegen de uitspraak van het Bundesverwaltungsgericht [bestuursrechter] van 30 september 2015, [OMISSIS] in een procedure als bedoeld in de Asylgesetz 2005 [asielwet 2005] de volgende

uitspraak

gedaan:

Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt overeenkomstig artikel 267 VWEU verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

1) Moeten de bepalingen van verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, die voorzien in het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen een overdrachtsbesluit, en meer bepaald artikel 27, lid 1, in het licht van overweging 19 van die verordening aldus worden uitgelegd dat een asielzoeker kan aanvoeren

dat de verantwoordelijkheid is komen te berusten bij de verzoekende lidstaat omdat de overdrachtstermijn van zes maanden is verstreken (artikel 29, lid 2, juncto artikel 29, lid 1, van verordening nr. 604/2013)?

Voor het geval dat de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord:

2) Treedt de overgang van de verantwoordelijkheid ingevolge artikel 29, lid 2, eerste volzin, van verordening nr. 604/2013 alleen in wanneer geen overdracht heeft plaatsgevonden tijdens de duur van de overdrachtstermijn, of is voor de overdracht van de verantwoordelijkheid op grond van het verstrijken van een termijn ook vereist dat de verantwoordelijke lidstaat de verplichting tot overname of terugname van de betrokkene niet op zich heeft willen nemen?

[Or. 2]

Motivering:

I. Feiten en hoofdgeding:

Eerste fase in de procedure:

1. Verzoeker in Revision, Iraans onderdaan, heeft op 7 maart 2015 een verzoek om internationale bescherming ingediend in Oostenrijk.
2. Bij beschikking van 2 juli 2015 verklaarde het Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl [bondsagentschap voor vreemdelingenverkeer en asiel] ingevolge § 5, lid 1, van het Asylgesetz 2005 (Oostenrijkse asielwet; hierna: „AsylG 2005”) het verzoek niet-ontvankelijk. Het stelde dat Bulgarije krachtens artikel 18, lid 1, onder b), van verordening (EU) nr. 604/2013 (Dublin III-verordening) verantwoordelijk was, gaf ingevolge § 61, lid 1, Fremdenpolizeigesetz 2005 (wet op de vreemdelingenpolitie; hierna: „FPG”) opdracht tot voorbereiding van de verwijdering („Außerlandesbringung”) en stelde vast dat dientengevolge de verwijdering naar Bulgarije ingevolge § 61, lid 2, FPG was toegestaan.
3. Verzoeker in Revision stelde tegen deze beschikking beroep in bij het Bundesverwaltungsgericht [federale bestuursrechter] met het verzoek het beroep op grond van § 17 BFA-Verfahrensgesetz (wet op de procedure voor het Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl; hierna: „BFA-VG”) opschortende werking toe te kennen.
4. Zonder afzonderlijk uitspraak te doen over het verzoek tot opschortende werking, wees het Bundesverwaltungsgericht het beroep ingevolge § 21, lid 3, BFA-VG bij besluit van 20 juli 2015 binnen een week toe, vernietigde de bestreden beschikking en wees de zaak voor een nieuwe beschikking terug naar het Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl.

In een nadere motivering zette het Bundesverwaltungsgericht in wezen uiteen dat, uitgaande van de kwetsbaarheid van verzoeker in Revision in verband met zijn gezondheid, had moeten worden onderzocht of het Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl verplicht het evocatierecht van artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening had moeten toepassen teneinde een schending van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) te voorkomen.

[Or. 3]

Tweede fase in de procedure:

5. Bij beschikking van 3 september 2015 verklaarde het Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig § 5, lid 1, AsylG 2005 opnieuw niet-ontvankelijk. Het stelde dat Bulgarije verantwoordelijk was op grond van artikel 18, lid 1, onder b), van de Dublin III-verordening, gaf ingevolge § 61, lid 1, FPG 2005 bevel tot de voorbereiding van de verwijdering van verzoeker in Revision en stelde vast dat dientengevolge de verwijdering naar Bulgarije ingevolge § 61, lid 2 FPG was toegestaan.
6. Verzoeker in Revision kwam tegen deze beschikking op bij het Bundesverwaltungsgericht. Het Bundesverwaltungsgericht deed vervolgens geen uitspraak op het bij dit beroep ingediende verzoek om hieraan opschortende werking toe te kennen. Bijgevolg had het beroep tijdens de gehele procedure voor het Bundesverwaltungsgericht geen opschortende werking.
7. Met een aanvullende opmerking van 23 september 2015 stelde verzoeker in Revision dat Oostenrijk verantwoordelijk was geworden voor de toetsing van het verzoek om internationale bescherming, omdat de in artikel 29, lid 1, van de Dublin III-verordening bepaalde overdrachtstermijn van zes maanden was verstreken. Hij stelde dat de Bulgaarse autoriteiten op 23 maart 2015 gevolg hadden gegeven aan het terugnameverzoek en het Bundesverwaltungsgericht het beroep tegen de beschikking van het Bundesamtes für Fremdenwesen und Asyl van 2 juli 2015 (eerste fase van de procedure) geen opschortende werking had toegekend.
8. Bij de voor het Verwaltungsgerichtshof bestreden uitspraak van 30 september 2015 heeft het Bundesverwaltungsgericht het beroep ingevolge § 5 AsylG 2005 en § 61 FPG ongegrond verklaard.

[Or. 4]

Het Bundesverwaltungsgericht baseerde de uitspraak – voor zover in casu van belang – in wezen op de volgende vastgestelde feiten:

Verzoeker in „Revision” heeft zijn land van herkomst Iran rond de jaarwisseling 2014/2015 verlaten en zich via Turkije en Bulgarije naar het grondgebied van de

lidstaten van de Europese Unie begeven. Daarbij heeft hij op 19 februari 2015 een verzoek om internationale bescherming ingediend in Bulgarije. Op 7 maart 2015 heeft verzoeker in „Revision” uiteindelijk ook een verzoek om internationale bescherming ingediend in Oostenrijk. Het Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl heeft op 9 maart 2015 een op artikel 18, lid 1, onder b), van de Dublin III-verordening gesteund terugnameverzoek gericht tot de Bulgaarse autoriteiten, waarmee op 23 maart 2015 schriftelijk uitdrukkelijk werd ingestemd.

In het kader van zijn juridische beoordeling concludeerde het Bundesverwaltungsgericht dat Bulgarije verantwoordelijk was ingevolge artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening, omdat de Bulgaarse autoriteiten uitdrukkelijk hadden verklaard verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Dit houdt – onverminderd een andere rechtsgrondslag zoals artikel 13, lid 1, van de Dublin III-verordening – evocatie door Bulgarije overeenkomstig het genoemde artikel 17, lid 1, in, waardoor Bulgarije in ieder geval de verantwoordelijke lidstaat is geworden.

Het Bundesverwaltungsgericht ging niet mee met het opgeworpen bezwaar dat de in artikel 29, lid 1, van de Dublin III-verordening gestelde overdrachtstermijn van zes maanden ondertussen was verstreken en Oostenrijk derhalve verantwoordelijk was geworden voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. De reden daarvoor is dat deze termijn niet uitsluitend wordt bepaald op basis van het tijdstip van aanvaarding van het verzoek tot overname of terugname, maar ook – in het geval een rechtsmiddel wordt ingesteld – aan de hand van het tijdstip dat definitief uitspraak is gedaan over een voorziening in rechte of een verificatie, wanneer hieraan opschortende werking is toegekend. De (in het nationale Oostenrijkse procesrecht bepaalde) vernietiging van de bestreden beschikking en de verwijzing van de zaak ter vaststelling van een nieuwe beschikking overeenkomstig § 21, lid 3, BFA-VG, hebben tot **[Or. 5]** gevolg dat de betrokkene in ieder geval niet kan worden teruggezonden totdat de nieuwe beschikking is geweest. Het gaat derhalve bij de vernietiging en de verwijzing „volgens eensluidende rechtspraak en doctrine” om een voorziening in rechte of een verificatie, die opschortende werking heeft in de zin van artikel 29, lid 1 juncto artikel 27, lid 3, van de Dublin III-verordening.

In de eerste fase van de procedure is de beschikking in eerste aanleg van het Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl door het Bundesverwaltungsgericht bij de uitspraak van 20 juli 2015 vernietigd en bij die gelegenheid terugverwezen voor een nieuwe beslissing. Bijgevolg is weer een nieuwe termijn van zes maanden ingegaan toen de overdracht van verzoeker in „Revision” opnieuw mogelijk was. Dit was ingevolge § 16, lid 4, BFA-VG het geval na afloop van de zevende dag nadat het beroep bij het Bundesverwaltungsgericht was ingekomen (in de tweede fase van de procedure), omdat tot dat moment moest worden gewacht met de uitvoering van de verwijdering. Daar het beroep op 17 september 2015 bij het Bundesverwaltungsgericht is ingekomen, is de termijn na 24 september 2015

opnieuw gaan lopen. Bijgevolg is de verantwoordelijkheid ondertussen niet overgegaan op Oostenrijk, maar berust zij zoals voorheen bij Bulgarije.

Uit de stukken van het dossier kan niet worden opgemaakt dat de betrokken lidstaten na afloop van de termijn op enige wijze over de overdracht hebben gecorrespondeerd.

9. De bij het Verwaltungsgerichtshof ingediende verzoek in buitengewone Revision is gericht tegen de uitspraak van het Bundesverwaltungsgericht van 30 september 2015.

Kort gezegd voert de verzoeker in „Revision” daarin aan dat het Bundesverwaltungsgericht in het licht van de nader aangehaalde rechtspraak van het Verwaltungsgerichtshof artikel 27 van de Dublin III-verordening heeft geschonden. In artikel 27, lid 3, van de Dublin III-verordening worden de mogelijke voorzieningen in rechte **[Or. 6]** tegen overdrachtsbesluiten opgesomd: de Oostenrijkse wetgever heeft gekozen voor de varianten van artikel 27, lid 3, onder b), van deze verordening. Een beroep (bezwaar) tegen een overdrachtsbesluit wordt derhalve niet automatisch opschortende werking toegekend: het Bundesverwaltungsgericht moet namelijk na nauwkeurige en zorgvuldig bestudering beslissen of een beroep of bezwaar al dan niet opschortende werking wordt verleend. De rechtsopvatting van het Bundesverwaltungsgericht, dat de vernietiging van de bestreden beschikking en de terugverwijzing van de zaak voor een nieuwe beschikking op zichzelf – zonder dat het beroep (het bezwaar) opschortende werking is toegekend – een beroep of een verificatie vormt, dat krachtens de nationale voorschriften opschortende werking in de zin van artikel 29, lid 1 juncto artikel 27, lid 3, van de Dublin III-verordening toekomt, wijkt volgens verzoeker derhalve af van de rechtspraak van het Verwaltungsgerichtshof. Deze opvatting heeft overigens tot gevolg dat de overheidsinstantie na vernietiging van de door haar gegeven beschikking door het Bundesverwaltungsgericht, zelf kan bepalen hoeveel tijd zij nodig heeft om een nieuwe beschikking te geven, zonder te hoeven vrezen dat de overdrachtstermijn van zes maanden verstrijkt.

Ervan uitgaande dat de overdrachtstermijn van zes maanden door de terugverwijzing van de zaak naar het Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl bij de uitspraak van het Bundesverwaltungsgericht van 20 juli 2015 (in de eerste fase van de procedure) niet is onderbroken, is deze termijn nog vóór de tweede uitspraak van het Bundesverwaltungsgericht verstreken en is Oostenrijk derhalve verantwoordelijk geworden voor de behandeling van het hier aan de orde zijnde verzoek om internationale bescherming. Dit moet wederom leiden tot vernietiging van iedere beschikking waarbij Oostenrijk niet verantwoordelijk is verklaard voor de behandeling van het verzoek om bescherming en de overdracht van verzoeker in „Revision” naar de andere lidstaat (hier: Bulgarije) is bevolen.

[Or. 7]

II. Relevante bepalingen van nationaal recht:

1. § 5 van het Asylgesetz 2005 luidt:

„Gevallen waarin Oostenrijk niet verantwoordelijk is

[...]

Verantwoordelijkheid van een andere staat

§ 5. (1) Een verzoek om internationale bescherming dat niet overeenkomstig §4 of § 4a is ingediend, wordt niet-ontvankelijk verklaard wanneer een andere staat op grond van een verdrag of op grond van de Dublin-verordening verantwoordelijk is om het asielverzoek of het verzoek om internationale bescherming in behandeling te nemen. In de niet-ontvankelijkheidsverklaring wordt tevens vastgesteld welke staat verantwoordelijk is. Het verzoek mag niet niet-ontvankelijk worden verklaard wanneer in het kader van een behandeling van § 9, lid 2, BFA-VG wordt vastgesteld dat het aan de niet-ontvankelijkheidsverklaring verbonden bevel tot voorbereiding van verwijdering leidt tot schending van artikel 8 EVRM.

(2) De procedure van lid 1 moet ook worden gevolgd wanneer een andere staat op grond van een verdrag of op grond van de Dublin-verordening verantwoordelijk is om na te gaan welke staat verantwoordelijk is om het asielverzoek of het verzoek om internationale bescherming in behandeling te nemen.

(3) Voor zover geen bijzondere gronden, die gelegen zijn in de persoon van de asielzoeker, aannemelijk worden gemaakt, dan wel bekend zijn bij het Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl of bij het Bundesverwaltungsgericht, waaruit blijkt dat sprake is van een reëel risico dat bescherming tegen vervolging ontbreekt, moet ervan worden uitgegaan dat de asielzoeker in een in lid 1 bedoelde lidstaat wordt beschermd tegen vervolging.”

2. § 61 van de Fremdenpolizeigesetz 2005 bepaalt onder andere:

„Tegen onderdanen uit derde landen gerichte maatregelen tot beëindiging van verblijf

[...]

Bevel tot voorbereiding van verwijdering

§ 61. (1) Het Bundesamt legt een onderdaan uit een derde land een bevel tot voorbereiding van verwijdering op wanneer

1. diens verzoek om internationale bescherming overeenkomstig § 4a of § 5 AsylG 2005 niet ontvankelijk wordt verklaard of na iedere verdere, op een niet-ontvankelijkheidsverklaring overeenkomstig § 4a of § 5 AsylG 2005

volgende niet-ontvankelijkheidsverklaring overeenkomstig § 68, lid 1, AVG [algemene wet bestuursrecht], of

2. hij in een andere lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en deze lidstaat krachtens een verdrag of op grond van de [Or. 8] Dublin-verordening verantwoordelijk is om dit verzoek in behandeling te nemen. [OMISSIS]

(2) Een bevel tot voorbereiding van verwijdering heeft tot gevolg dat de onderdaan uit een derde land mag worden verwijderd naar de ontvangende lidstaat. [OMISSIS]

[...]”

3. § 16, §17 en §21 van BFA-Verfahrensgesetzes (BFA-VG) bepalen onder andere:

„Beroepsprocedure

Beroepstermijn en werking van beroep

§ 16. (1) [...]

(2) Beroep tegen een beslissing waarbij

1. een verzoek om internationale bescherming is niet-ontvankelijk is verklaard en daaraan een maatregel tot beëindiging van verblijf is verbonden,
2. [OMISSIS] of
3. een bevel tot voorbereiding van verwijdering overeenkomstig § 61, lid 1, punt 2, FPG wordt gegeven,

[OMISSIS] heeft geen opschortende werking, tenzij deze door het Bundesverwaltungsgericht wordt toegekend.

[...]

(4) Indien een beroep tegen een beschikking, waarbij een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is verklaard of is afgewezen, of waarbij een bevel tot voorbereiding van verwijdering overeenkomstig § 61, lid 1, punt 2 FPG is gegeven, geen opschortende werking heeft, kan deze beschikking ten uitvoer worden gelegd. Met de tenuitvoerlegging van de aan een dergelijke beslissing verbonden maatregel tot beëindiging van verblijf of de verwijdering ter tenuitvoerlegging van het reeds bestaande terugkeerbesluit moet worden gewacht totdat de beroepstermijn is verstreken of, indien beroep wordt ingediend, tot na afloop van de zevende dag vanaf de datum dat het beroepschrift is ingekomen. [OMISSIS]

[...]

[Or. 9]

Toekenning van opschortende werking aan een beroep

§ 17. (1) Het Bundesverwaltungsgericht kent het beroep tegen een beslissing, waarbij een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is verklaard

1. aan welke niet-ontvankelijkheidsverklaring een maatregel tot beëindiging van verblijf is verbonden [OMISSIS]

[OMISSIS]

alsook het beroep tegen het bevel tot voorbereiding van verwijdering dat overeenkomstig § 61, lid 1, punt 2, FPG is gegeven, steeds binnen een week na de indiening van het beroep, bij besluit opschortende werking toe wanneer ervan moet worden uitgegaan dat een terugzending, uitzetting of verwijdering van de vreemdeling naar de staat die in de verwijderingsmaatregel is bedoeld, leidt tot een reëel gevaar voor schending van artikel 2 EVRM, artikel 3 EVRM, artikel 8 EVRM of de protocollen nr. 6 of nr. 13 bij dat verdrag of voor hem als burger leidt tot een ernstige bedreiging van zijn leven of integriteit ten gevolge van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict.

(2) In een beroep tegen een niet-ontvankelijkheidsverklaring krachtens lid 1 of tegen een bevel tot voorbereiding van verwijdering overeenkomstig § 61, lid 1, punt 2, FPG beslist het Bundesverwaltungsgericht binnen acht weken.

(3) Bij de beslissing of een beroep tegen een bevel tot voorbereiding van verwijdering opschortende werking toekomt, moeten ook de Unierechtelijke beginselen van de artikelen 26, lid 2, en 27, lid 1, van de Dublin-verordening en de noodzaak van de effectieve toepassing van het Unierecht in aanmerking worden genomen.

(4) [OMISSIS]

[...]

Procedure voor het Bundesverwaltungsgericht

§ 21. (1) [...]

[...]

[Or. 10]

(3) [OMISSIS]

[...]"

III. Relevante bepalingen van het Unierecht:

In de onderhavige zaak in „Revision” is verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend PB L 180, blz. 31 (hierna: „Dublin III-verordening”), bepalend. Met name de volgende overwegingen en bepalingen zijn van belang:

1. Overweging 19 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

„(19) Teneinde de rechten van de betrokkenen daadwerkelijk te beschermen, dienen, overeenkomstig met name de rechten die zijn erkend in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, juridische waarborgen te worden ingebouwd en dient een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen besluiten tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat te worden gewaarborgd. Teneinde de naleving van het internationale recht te waarborgen, dient een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen dergelijke besluiten zowel betrekking te hebben op de toepassing van deze verordening als op de juridische en feitelijke situatie in de lidstaat aan welke de verzoeker wordt overgedragen.”

2. Artikel 27 van de Dublin III-verordening bepaalt onder meer:

„Procedurale waarborgen

[...]

Artikel 27

Rechtsmiddelen

(1) De verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), heeft het recht tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een daadwerkelijk rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht. **[Or. 11]**

(2) De lidstaten stellen een redelijke termijn vast waarbinnen de betrokkene zijn recht op het instellen van een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig lid 1, kan uitoefenen.

(3) Voor een beroep of een bezwaar tegen het overdrachtsbesluit bepalen de lidstaten in hun nationale recht dat:

- a) het beroep of het bezwaar de betrokkene het recht verleent om in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar in de betrokken lidstaat te blijven, of
- b) de overdracht automatisch wordt opgeschort en dat dergelijke opschorting verstrijkt na een bepaalde redelijke termijn, binnen welke een rechterlijke instantie na nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het verzoek een beslissing heeft genomen of een beroep of bezwaar al dan niet opschortende werking heeft, of
- c) de betrokkene de gelegenheid heeft om binnen een redelijke termijn een rechterlijke instantie te verzoeken de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar. De lidstaten zorgen ervoor dat er een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikbaar is door de overdracht op te schorten totdat de beslissing over het eerste opschortingsverzoek wordt gegeven. Beslissingen over het al dan niet opschorten van de uitvoering van het overdrachtsbesluit worden gegeven binnen een redelijke termijn die evenwel een nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het opschortingsverzoek mogelijk maakt. Een beslissing om de uitvoering van het overdrachtsbesluit niet op te schorten wordt gemotiveerd.
- (4) De lidstaten kunnen bepalen dat de bevoegde autoriteiten ambtshalve kunnen besluiten de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar.

[...]"

3. Artikel 29 Dublin III-verordening bepaalt onder meer:

„Overdrachten

Artikel 29

Werkwijzen en termijnen

(1) De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de [Or. 12] betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.

[...]

(2) Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de

betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

[...]”

IV. Verwijzingsbevoegdheid:

Het Verwaltungsgerichtshof is een rechterlijke instantie in de zin van artikel 267 VWEU waarvan de beslissingen volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep.

Het Verwaltungsgerichtshof is van oordeel dat bij de beslissing op het door hem te beoordelen beroep tot Revision de in het onderhavige verzoek om een prejudiciële beslissing aangevoerde en hierna nog nader te bespreken vragen van uitlegging van het Unierecht rijzen.

V. Toelichting op de prejudiciële vragen:

1. Volgens de verwijzende rechter moet bij de beoordeling van de vraag of het betoog in het beroep in „Revision”, dat de overdrachtstermijn reeds is verstreken, kan worden aanvaard, eerst worden verduidelijkt of überhaupt door middel van een rechtsmiddel in de zin van artikel 27 van de Dublin III-verordening kan worden aangevoerd dat de verzoekende lidstaat verantwoordelijk is geworden op grond van het verstrijken van de overdrachtstermijn (artikel 29, lid 2, juncto artikel 29, lid 1, van de Dublin III-verordening). Indien deze bepaling namelijk (meer bepaald in het licht van de hierna aangehaalde rechtspraak van het HvJEU inzake de Dublin II-verordening) aldus moet worden uitgelegd dat de asielzoeker ook volgens [Or. 13] de Dublin III-verordening in zijn rechtsmiddel enkel mag aanvoeren dat aan zijn overdracht naar de andere lidstaat aldaar heersende, aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de weg staan, dan hoeft in de procedure over het rechtsmiddel niet meer te worden beoordeeld of de overdrachtstermijn is verstreken. Het rechtsmiddel zou dan reeds als ongegrond moeten worden beschouwd omdat in de beroepsprocedure niet kan worden aangevoerd dat sprake is van schending van het recht (ten minste wat dit onderwerp betreft).

2.1. Het HvJEU heeft in zijn arrest van 10 december 2013, Abdullahi, C-394/12, bepaald dat in een geval waarin een lidstaat heeft ingestemd met de overname van een asielzoeker op grond van het in artikel 10, lid 1, van verordening (EG) nr. 343/2003 (Dublin II-verordening) genoemde criterium (voor het eerst het grondgebied van de Unie binnenkomen), deze asielzoeker slechts tegen de keuze van dit criterium kan opkomen met een beroep op het bestaan van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen van de asielprocedure en van de

opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat die ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat die asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest (punten 60 en 62).

2.2. Naar aanleiding van deze uitspraak van het HvJEU werd in de Duitstalige literatuur [OMISSIS] en rechtspraak [OMISSIS] betoogd dat asielzoekers zich niet konden beroepen op het verstrijken van een termijn, omdat aan de in de (toenmalige) Dublin-verordening bepaalde regelingen voor termijnen – als slechts tussen de lidstaten werkende organisatievoorschriften – geen **[Or. 14]** subjectieve rechten op de behandeling van een asielverzoek door een bepaalde lidstaat konden worden ontleend.

2.3. Afgezien van de (in de onderhavige procedure niet bepalende) vraag of hieronder naar oordeel van het HvJEU vóór zijn beslissing in zaak C-394/12, ook die voorschriften van de Dublin II-verordening vielen die betrekking hadden op de naleving van termijnen, moet volgens het Verwaltungsgerichtshof thans – in het kader van de Dublin III-verordening – in ieder geval worden verduidelijkt of de bepalingen uit deze verordening die voorzien in het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, met name artikel 27, lid 1, in het licht van overweging 19 ervan („een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen dergelijke besluiten [dient] zowel *betrekking te hebben op de toepassing van deze verordening* als op de juridische en feitelijke situatie in de lidstaat aan welke de verzoeker wordt overgedragen”), aldus moeten worden uitgelegd dat een asielzoeker zich kan beroepen op de overgang van de verantwoordelijkheid naar de verzoekende lidstaat op grond van het verstrijken van de overdrachtstermijn van zes maanden krachtens artikel 29, lid 2, juncto artikel 29, lid 1, van de Dublin III-verordening [OMISSIS].

2.4. In de verzoeken om een prejudiciële beslissing van de Rechtbank Den Haag (Nederland) van 12 februari 2015, Ghezelbash, C-63/15, en de Kammarrätt i Stockholm (Zweden) van 1 april 2015, Karim, C-155/15, die reeds bij het HvJEU aanhangig zijn, stelden de verwijzende rechters in wezen de vraag of de nieuwe voorschriften van de Dublin III-verordening met betrekking tot een daadwerkelijk rechtsmiddel aldus moeten worden uitgelegd dat een **[Or. 15]** asielzoeker kan opkomen tegen het gebruik dat wordt gemaakt van de in hoofdstuk III (artikelen 7 tot en met 15) van deze verordening bepaalde criteria.

Volgens het Verwaltungsgerichtshof valt niet uit te sluiten dat het HvJEU met betrekking tot de in hoofdstuk VI, deel VI vastgestelde overdrachtstermijn van artikel 29, lid 1, van de Dublin III-verordening in het onderhavige geval uiteindelijk tot een uitlegging zou kunnen komen die afwijkt van die in deze prejudiciële verwijzingen, omdat in artikel 29, lid 2, van de Dublin III-verordening uitdrukkelijk is bepaald dat de verantwoordelijkheid overgaat naar de verzoekende lidstaat.

2.5. Indien een asielzoeker zich erop mag beroepen dat de verantwoordelijkheid naar aanleiding van het verstrijken van de overdrachtstermijn is overgedragen, moet verder worden verduidelijkt of de verantwoordelijkheid enkel overgaat wanneer geen gebruik is gemaakt van de overdrachtstermijn, of dat de passage in artikel 29, lid 2, eerste volzin, van de Dublin III-verordening „komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen” aldus moet worden opgevat dat de verantwoordelijke staat ondanks het verstrijken van de overdrachtstermijn verantwoordelijk blijft voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, wanneer deze staat zich niet beroept op het vervallen van zijn verplichting om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, of de betrokkene ondanks het verstrijken van de termijn overneemt of terugneemt. In dit verband zij erop gewezen dat niet is geregeld in welke procedure dan wel in welke vorm de verantwoordelijke lidstaat moet aanvoeren dat zijn verplichting is vervallen, temeer omdat in artikel 22 (beantwoording van een overnameverzoek) en in artikel 25 (beantwoording van een terugnameverzoek) van de Dublin III-verordening niet is voorzien in een nadere procedure met betrekking tot overdrachten (na het verstrijken van een termijn).

[Or. 16]

3. Aangezien de juiste toepassing van het Unierecht niet dermate duidelijk blijkt dat voor redelijke twijfel geen ruimte is, wordt het Hof middels het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 267 VWEU, de in de aanhef geformuleerde prejudiciële vraag voorgelegd.